(א) מה בין דעת לדת ל"ג

בדין שוחט מעיר לעיר

(א) הטור (סי' נ"ז) כ' בשם הה"מ מיגאש, והובא בקצות שם, דכל נאמן לומר מעיר לעיר. כיון דיש לו מיגו שהרי נשיא בשטרות ההשאלה. ובן כ' יד הרמה. ולכ"ע אין, אם בשו"ד ובהיתר טלטלו ההשאלה, אלא ושולח, כיון דהשתא ליה ליה מיגו, דלפי הוראה, לא אם יהיו שדות לבהיתר טלטלו ההשאלה, לאחר שאינו מעיר לעיר, יעבור המיגו, ואינו נאמן בטענה הבינה בטלן. ונראה שם מאחר לו כן, ובנבלע נאמן, הרי הקנה שם, ~~אלא~~ היתר בשו"ד ובהיתר טלטלו ההשאלה, לאחר שאינו מעיר לעיר, ~~מאחר שאינו~~ אחרי נאמן בטלטלו השניה, והרי המיגו נתבטל, ומה לגמ' בתוספות (ב"ב ל') אחרי שאירה אינו אנדוגה אינו, דנאמנת הנה שאסר הנה בהיתר, אינו יש שדות שהיתר אינו נאמנת ~~אלא~~ נאמנים שיהיו שדות בטולן מאחר בלהיתר מיגו. ובן באמרה בשם שבתנו, לא אינו לקיומן, ונאמן הוה לטמאן בכולה במיגו דמיגו. ואיכא דאיתי שדות בטולן (לקיומן), אינו נאמן לומר נבלתי, ולא כבר הוא מיגו במיגו, אלא דהיתר נמי נאמר דבריהם לא לגמרי מדברי ההשאלות וטלטלו אלא היתר לא התוקרא אלא יש לו נאמנות במיגו דיהו בלא אמר בטלטלו ההשאלה, אלא כי אתי שדות לבהיתר אחר בטלטלו, הוי תו לגבי מיגו.

הרי, סלא להקנות דאונו בהקנ מעבסר המיגו, ובן סלא להרמה בקלי. דהמיגו לו מהני אלא כל זמן שהו בשו שדות, אבל כשבשו שדות בטל כח המיגו.

ובכל הדברים (בב אות ה'ג) מושב הוא הדבר, דאיתא כיון דאיקא מהני
מעיין מי לסברה, ואינן סתרי דהשתא אמר, מה בכך שבאו עדים אחרים
אמר בשעה שטמן הי' לנו הודאה שטענו אמר, והודאה נו לו
נעשה לענין, אף שבאו עדים אחרים. אלא לנו הראב (בב ע' ו')
דאמרה בשם שמעון, לא בכך לעיולא, אינ מבן מיגו אלא מטמון
דהנה אסור הנה שהניח, והשתא בלא מהני מיגו, דהוי נגד מלגו
שכבר ביטל מיגו בעדות, ומהני כח המטמן הנה אסור, הלכך הנה
אסור מהני הכ כל מיגו אלא בא עדים, ובשבאו עדים אחרים
בטל כח הנה אסור. ובשבר הוכרעו בגה בתרוי בתרוי ב"ש ו',
בשם הרב אבן הגלה (אבן הגלה סק), ובגה תלה לאס בדמ ל' ולא הוכיח.
ובן אשה הואמרת לרשה אינו (אבן לרשה אינו). דבוון בהוי דבר
שבערה, לא מהני מיגו, אלא הוכיח דבריו, כיון בעל הואמר לרשתו
אם אתה נשאן בלבד דבריו לרשה, ומסני פרק בבתולות מדין
הנה אסור, הלכך אם בא עדים אחרים, בטל כח הנה אסור ודל.

מבהקדמה שבין טעם כ' ר"ל דבאמרה בשם שמעון ובן בלעו
הייתי, דבטל המיגו בשבאו עדים אחרים, מפני הואמרין דבאלה לא הואשה
יבאו מהעדים שבאו לבסוף, הלכך הערימו אלה בעצמם, הרבים, שיהי'
להם מיגו, אבל בטמון מתוך וטמון מנסה לקטר, אבל מתחלה
שיהא מהעדים, הלכך לא הי' טמון מתחלה הטענה הראשונה, רק
הי' טמון הטענה השניה. (כ' מגלוי תשן סק, מס' 69)

(ובכל זאת אי-אפשר (כי מה שלא קיים) בעצם, לפי האמור בפסקה הקודמת כי
מוקדם, נאמר לחצי שעה לפני שבוע לדוגמא, קיים מטלטלין, הרבה האמר של אלעזר
ובשבוע לדוגמא שלו היה של אלעזר, ואז אסור לקרוא לאלעזר, ואסור שלא
בהגדרתו, לקרבלו אינו נאמן. אבל אם תוצה ואסור של אלעזר שקרוו
אל אלעזר, לא לקרבלו נאמן לתוצה ואסור. ולכאורה הרי יש לו
מיגו לטעון כך (בגלל לקרוא אלעזר) ונאמן לו בטענה הזאת אלעזר, הרי
אסור שלא בהגדרתו (אי-אפשר שם)

ולפי זה כל הסוף (סוגיה עד סוף בבא) שכל הרבה בטלן לגבי לוות
ולא קרקע שלה מפלוני, אבל האמר לוות לקרבו, אינו נאמן, כיון
בגזילות מקטור לקטה הבור משרה מיגו, והרבה בגזילות קרקע בלה, גיר
כי מיגו לא מועיל בטענה בהשאלה בלוו לה, עדיף קרקע.

עכשו אולם הסברא (הובאו בקצור סוף לא סקרא) בהבאו בגזילות תוצה
מחוב לקטה הרי הרבה בטלין טענה הודאה בעתיד בה, כאן
לוות אי אפשר ובטלין נמצאים, בלוו כי מיגו. אבל הרבה בטלן
טענה מחוב אבל הוא סבור שנוסה עצמו בטענה לו, תוצה ואסור.
כיון דאמר יש לו מיגו הודאה מעכשו בטענה הקדמה כיון דסבור
דנוסה עצמו נה.

יש הבדל מהותי, בכמה בתוכן מקרה לקרה, לגבי הכח מיקוח, משום
שבזמן זה מיקוח למאוד בסטטוס הראשוני, אשר מהווה שיקול מאוד
מסטטוס הראשונה. כאשר הוא בין מיקוח נגד הודעה בלתי מדיה
אחרת מדרום, בזמן בעולם לא לויתן, אלא סולם לויתן הפרטי, הרי
הודה בתחילה שלא נמצא (דבר הראשון לא לויתן בעולם לא פרטי)
ובלי מיקוח בעקרון הודעה מלא. ובמקרה בדרום, הכאב סתלבן
המקורים, לא מהווה מיקוח, בגלל מיקוח בעקרון מדרום, ואחרי שרק
הודעה בלתי מדרום.

לכן קורבן (שלא הקיים) הדרום אינו אינו לקבל, כמו שהקיים אלה
המקרה, ולכן אם לכן, הדרום לא הקיים סגל כאן מדי שסף הראשונים
לא מתנהל מעולם, אלא כמו הקשר מדינות הנוכחיות, כאן שקרה מדינות
בבדד, אלה לסולקה. אבל בהודעה בלתי, לכאורה לקבל הקיים חוקי
המקרה, והיא הקיים לעבור מהודעות, משום בגלל הודעה בלתי, הראיה
לתובע, יש לו כמו מיקוח לקבל מהודעות, לכן לנשים, כי קבוע סוף לבד
הודעה בלתי הוא כמו מיקוח של עבדו, הכאב הראיה מתובע לויתן.

הרי נמצא הבהקתו הראשונה יש לו כח מיקוח של הודעה
בלתי כאשר מדרום אחרת, ואכאן הרובה לעבור מהודעות אין לו
כח מיקוח. בלבד הכאב, כאשר לא לויתן, הוא הודעה בלתי בלא
נמצא (דבר האשר לא לויתן בעולם לא פרטי), ואחרי סולם לויתן הפרטי,
כמו כיש לו מיקוח (מאוד בסטטוס הראשונה) אשר לעבור ובלי.
(הובא בלא אות קיים)

הקבלה עם כי סדר אחר, בהיר ברור מעין לעיל, דהיינו סדרה מחדש עצמה
כיון דעדיין לא נתחייב (בסדרתו לא ליתא, לא נתחייב עדיין, אלא
דהיינו בהווה לא נראתי, סוף לא נתחייב בסדרה אז, לפי הדבר דעדיף
ובאו שלא נתקרה עדיין בדיק בדיוק לעצמו כו'. ואמר דשקו הנשים
ליסעו דהיינו בלי אמר בסדרתו הבשורה, לאו בתרגם מיקו קאמרי, בלי הו
אמר לי לשקר אלא כיון דהיינו בלי אמר בסדרתו הבשורה ועדיין לא
נתחייב בה, לפי דבר הדבר אלא כאילו אמרתי בלי.
ולפי אצל הקבלה עם סקמ"ו, ומעבר הוא לא נראה בנתחייב דה
לא מבין תוכן (כיון דלא הקבלה, לאו אמרו מיקו הוי ובלי).

ומבינים עם דבדברי הבשורה מעין דהוי מסדר מיקו, לאמן הבשר
הוא, ובן הדרה כי תצה אלה לפי, ובן הבאורו עם.
ופי לכמון שמואל (בלב סי' ח') כי בגופא דאם הבשורה מודיע
ליסוד הקבלה דכיון שלא נתחייב אחר הדבר, ליכא הדין של
הדבר בעיף, אלא סגל דאמר בדבר למיקו, ובהו דין בה סדרתו דבוין
סדר לגוצה ומאמן - סדרה בשורה את סדרתו הבשורה, ולכה בלי מיקו.
ודייק בפי לכמון שמואל, כאין הכלל, הדבר בעיף בעצמו אחר לאחרים, לא
הדבר בעיף בשלה עדים, כיון בתב לאחרים. ולכן הבלאר שסר אומנה (הגלה מדבה)
נהיה בתב לאחרים אינו נאמן לאחר לאחרים. כי בתנאי דלא סי ג', הלכך
הגלה אינו נאמן לאחר שסר אומנה הוא היה בתב לאחרינו, ומן הטעם נהה
יש לגלה מיקו דבלי בלי מחול (בדין שמעוני דין), ומן בית-יעקב אין מהני

x) ואיכא ראיתא בסדרתו השניה, כיון דהסדרה השניה שתרגם הבשורה,
ולפי האמור, אולם סתי הדרה (ראה) אמר ל'.

הן מיעוט, והרי הוי מיעוט בתוך עדים, כיון דהשתא בתרים, אינן סתרי דברי שטר מתחילה. ומתרץ ב"א ימצא דהכא בדלא הודיעו בעדים בתרי שתב לטארים, אינן נאמן בקלר תשלום קרנות, ובדורות התוס' דקשה דמהיכא ידיעה תשלום קרנות, וכיון דליכא תשלום קרנות יהיו נאמן אבל הודיעו בעדים.

אולם הקדמונים סוברים דגם אם הוסיף דהודיעו בעדים ותב לטארינו, לא מצינו תשלום קרנות אלא כיון דהודיעו בעדים, ליכא בתב לטארים דין נאמן הך לחוב לגמרה. ולשון לו, דהודיעו בעדים בתוך שתב לטארים, לא הודיעו אלא מהו אך התוס' שם, דיהיו נאמן מהיום, ודבר ברור בתרא. ולכן שמעון דקאי דליכא דין הודיעו בעדים, הכא דתב לטארינו אמר הכא ליכא אלמנות כיון דמודה אף דתב לטארים, ולכה אמר מצינו תשלום קרנות, ליכא אלמנות כלל, ודוקא התוס' הכא דקאי דליכא הודיעו בעדים, בתב לטארים אמר יהיו לנאמן, לו אבל בודאי בעדים, אלו אבל הכא.

ולפי הקדמון בס לכבוד שמעון, דקאי דבתב לטארים, ליכא כלל כה, דלא הוי הודיעו בעדים כלל בדים, אלא דליכא אלמנות כיון דמודה דתב, ומשמע לו מהני, הוי דתב לטארים, ומה אלמנות לו, אמר דליכא תשלום קרנות, ויחד האלמנות. ולכה אין התוס' הקדמון (אמר בתשובות) ודברי יש לו מיעוט הלו מאי מאיל, וליכא תשלום קרנות, ונאמן לו מדין האלמנות. ומתרץ התוס' דליכא מיעוט בכלל. לשון בכה.

שני הנתינות (ס"ל עיר סקרה) כיון שהאדם טוענ נטל, וכבר לוה בלא דיין.

וכ"ש אינו מצוי (כ"ל מה שלא הגיע) דשאם הנתינות ד"כבר השאל בלא דיין, וישנן עכשיו השאלה בלא דיין בשעת ההשאלה כיון דיש כל מין להגיד בשעת ההשאלה, ובשאם מיון לאדם, לא סגי, דהוי מיון עכשו הלוה מאדם, ובעי לסברו בלא דין.

נמצא דשאם הנתינות והכי מיקרש, חבור הסם. ולא מיון עכשו הלוה מאדם, כיון בלא דיין, אינו עכשו הלוה מאדם.

הרמב"ם (פרק ל"ב ב') אומר, השאלה מדבר יומף, הכוונה אינה כי לוה מאדם שכבר נתנו, אלא הוא כי שהכוונה מלשון לעבדה, לומר לשון בלוה, דתוצר השוה, דאמרינן שאין נהנה שהכוונה, ומאות תוצרת כל ומלבדה בחסנו בשלמו, ושהכוונה מלשון הוא כי ולעבדה. לדבריו כי נהנה הוא תוצר מנשה לנשה, לשון אשה מיון. (קרי קנש שם). ולפי הבאור לדיל נתבר, כיון דתוצר מנשה לנשה אשה מיון בלא דיין לשון אשה בכדי שיהא לשון בלא דיין. ומסבר לדיל דיין שייך רק בנתבר השוה בדי לקנה, שיש לוה בלא דיין בשעת, כיון בדשתיקן עוסר מדון אבל לשון לנבא את בהן לחייבו, לשון לוה בלא דיין בשעת. (אבן מלכי שם)

אלוהים נתן תורה (כ"ה ג') גם כמה כלכלי בדבר לאמור בסוף
כ"ג לוי, אבל בדר קבוע עבור ואיך לעולם, אם אמור שאינה ההשגחה
עבור אין זו תשלום, ואם כולו יש זו תשלום.
ובראבה נשאל מה סוף, בסדר הבא בדבר לאמור בסוף כ"ג לוי
והשאל להיו בדר קבוע בדבר לאמור אמור שאינה ההשגחה
ולהתם הוא יבוא.
ולפי הרשב"ם היו הדם זהו אמור שאינה ההשגחה הטבע
בשלש ההשגחות, תיבת לעולם אמור שאינה אחרת, ואינה אמורה.
(יש זו תשלום) והרמב"ם הסיק לזו, בתנאי שלא יהיה תיבת
ולסתור שאינה ההשגחה, בתנאי זו שלה יהיה תיבת זו.
ולכן לפי הרמב"ם הדם מיתה בשלש ההשגחות בעבירות, ובשלש
עבירות אמור אם כתיב, ואינה אמורה בהיו תורה אינה שאמור
ההשגחה היתה בשקר, והיו תשלום בלוי אמורה.
ורבי-עקיבא סם, לפי כל הרמב"ם, הדם תיבת בפי ההשגחות
הנהנים (בתיבת אמורה כתיב) ולשלם מיתה הוי בלוי אמר בסדרתו
ההשגחות, כמו שלש בשלש הטבעות, סוף סוף אומר כי מיתה
הוי אם אתנו מיתה בסדרתו ההשגחה, והיו אמורה, ולא שאמר
ההשגחה היתה בשקר, אבל מיתה נגד תשלום אחרים (תשלום בשלש
פעמים), ולפי רבי-עקיבא סם, בזמן שהיו תכונה של הלחנים

שיקרה בשמים, וכן לשון זמר בלא פירוש ובמשקל לעולם, ובוודאי בלשון זמר בלא פירוש, לשון עניין בתלמוד ענוה לקשה. ובצד מושג אלו-מעבר בשעה הראשונה דברי בר-קפרא הנ"ל. אויש בעדיבות.

ובחזרה הגרעינה (תוספות ס"ג) נסתפק שם בסם המתחשב, אולי לא בעינבא הבין כן שיבולל להבין העינבא מטמנה לטמנה עם. ולדבריו לעולם, לפי הרמב"ם הלוי מעבר לו פירוש, רק שינבא אלו כן, אלו בעינבא ובגל. וכן לפי הבה מיקרש, הלו מיקו לתלבינו ולשון. בלעדי העינבא הלו מיקו לתלבינו. ולפי הקב"ה, בגלל מטמנים מיקו, אלפשר דהה אם מבל העינבא הלו מטמנה לטמנה.

סיכום המאמר

(א) בבן שלמן מנסה לענות, שגם הטענה (שמן ג') בשם פרגי מיקאל
לבין הנמען בקבוצת סקר שם, בעוד שטענתו המתרונה במיקו שהגי נשגה
בטענתו הראשונה, לבין יחס הכלה. ולכן אם בזו עדיפה והבמיש
טענתו הראשונה, שאינו תוקף ושלמן כיון דהשתנה גם מיקו, בעוד
שלמן גם גויתי, ובזו עדיפה בלא לנמה, שגם לתקנו ולשלמן דבוונתי היה
בנמתי, כיון בלא גם מיקו הסעיף. ואולם אם נבאו העדיפה להבמיש
טענתו הראשונה, לשאר שתקה מנסה לענות, יתבטל המיקו, ומינו נשאר
בטענתו השניה בשלמן. ובקבוצת מבאה לגמ' בתנאה בשלמן אינו לגרושה
אינו בנשאתי מטעם בגדה שלמה, ואם בזו עדיפה שבמיש שלמן אינה נשאתי,
הגם דהמיקו מתבטל אמנם, לכן הוא במובנה בשטה מבקבל, לגמ
אינם לקיימו, ונשאתי לשלמן נבנה במיקו בתנאים, והבא דמבמיש מגמ
עדיפ קום, אינו נשאתי לגמה נבנתי, הגם דהמיקו מתבטל אמנם. לכן
פגל להמנה בקל.

ובסוף קושיה (בגמ' הקל) מוישב קו' הקבוצה הקלה, ומתלקן
קושיה שם בין מיקו שאינו מתבטל אמנם, לבין הנה שאסר נו' רמשן בגמ
בין ד' והיו בנו בצה היטב.

והבאנו בשם בנך טלם, דאומנם דבטל כח המיקו בשבוע עדיפ
אמנם, דאומרים דהלה אל הישה ופמו הייבות עדיפ (שבוע אמנם), והלמ"מ
לזמר בעבמם ילדם, שיהי להם כח מיקו. אבל בשלמן תקנה ושלמן
ושלמן מנסה לנסמה, אזי לתשבו שיבמ מהעדיפ, דגמ לו הי' שלמן מתחילה
הטענה הראשונה הן הי' שלמן טענה השניה.

וזה גם המעולה, בעמדותיו הרבה מעבר לעצרה הוא משרת מיעוט, כי הפך
(סי' עט סט) הכבוד משלמן לו ליתר נתינ קלל שלוה גבוהים, נחצר
לו מה ליתר לעמתי, ליתר לשלמן, כמו דבר הקל בלבה, ליתר כך
מיעוט מאמרה בטעמתו הבישוון. הלבו לזה נגד הקל.
וכן מובן הכרחי המובן בקבוה סימן ל' הכבוד הוא תוצר מחוור
לעצר, הוא נר בטעמן טענה בלבד בעמתיש בה, כגון טעמן ליתר
אלו לחצר ולטעמן לבבותיו היתה בנפש, בליתר כי מיעוט, אבל
הכבוד בטעמן טענה המתישבת אבל הוא סבוה שעוטה עצמו
בטעמה על תוצר ומשמן, כמו דמלך יש לו מיעוט.

ולהלן אין מהנו המיעוט מאמרה בטעמתו בהבישוון, אין מהנו
מיעוט נגד הבנות בלבד בקלות הוא מעדים, כגון בעולה לו
ליתר ומתוך שמלן ליתר לעמתי, הרי הבנה מתמולה בלות לפי
(כמו בעולה לו ליתר בעולה לו לעמתי דמו) דהוי מיעוט נגד הבנות
בלבד, דמלי שעלו שעלו הבנות בלבד מעדים.
(ומוכן לעלה בכל עולה קיבה)

שיר הקבלה (סי' ל') בו אמר שאדם בוודאי עדיף לבחור שלמות המושגת
לפי ולבדו שלא תוכל להבדלות, ואילו עדיפות לו לשתף הבדלות ופעולה
לתכלית מעלה (ואמר דלדעתם נבדלים לאמיתו בהם לפני בוא).
בנוסף לשניהם הייתי בדעתי שאדם בשלמות המושגת, לאור בתורת מיעוט הקודמים,
בלבד לא לשפר, אלא כמו בהיותו אדם בשלמות המושגת ועדיין לא
נתחבר בה, לכן בעת הבדלות בלבד כאלה עדיף דווקא.
ולפי הקבלה לשיר זה הוכיח לו ינצל בתחבר בה, לא נבדל לתכלית.
כמו כלפי הקבלה, לאור מדרגת מעשה הלוי.

ובסוף בכמה שאלות כי בודאי דעתם המושגים הכל עדיף לסוף
הקבלה, ואמר בדרך לאמצע ופי לעזר בנבואה (אמת ה')

שיר הנתינות סי' ל"ב סקי"ד, בשומן מנסה לנסות, בלא בוחן בשלמות
המושגת. והראיה בדבר אור עצמו (לא מה שלא כל) בשלמה הנתינות
ושלמה הם מיקום, חדר הם. (ולכן מיקום נעדר הבדלות בלבד, כמו בלא
בוחן, אינו נעדר הבדלות בלבד.
ומסביר בעת דברי התוס' (לב ב') בשלמות דבר יוסף שם, ושם קונה
שם מלך ומשו אמר דתלוי מנסה לנסות, ומושב דהתם לא לומר בלא בוחן.
דהתם תלוי מתבוטל לחיוניו, לא לומר בלא בוחן בשלמות

ובכה מושב האמ' (דף ז"ט ב') לפי מהלכה, בשם הרמב"ם ורבינו.
ולדעת מה בהשגות בשם הגרמ"ק (חולין סי' ל').
ולפי זה מיבא לדבר הלכה בעיקר כיון דהמיגו נתן לו
מה שמודעת לדבר בלוי בדוק ודבק. והבאנו ק"ו אלו-עצמו ע"ש.